

Sloveni, Slovaki, kje so vaše korenine? [Sloven(c)i oz. Slovaki, poučite se o svojih koreninah!]

7. cvetnika-junija 2013 predaval [prof. dr. Cyril Hromnik](#) (Univerza v Cape Townu, Južna Afrika)
na
Univerzi na Primorskem, Koper; predavateljica predstavila dr. Duša Krnel Umek; prevajal Blaž
Babič

[oznake na začetku odstavkov označujejo čas v posnetku; opombe v oglatih oklepajih dodal M. F.]

[1. del, 00:29:50, <http://www.youtube.com/watch?v=rPXeftz2fKE>]

[ga. Mirella Baruca; 00:33] V imenu Univerze na Primorskem, lep pozdrav! Naša prorektorica, izredna prof. dr. Tadeja Jere Lazanski, se oprošča, ker je, žal, trenutno zasedena in bi vam tudi namenila uvodni pozdrav kot gostiteljica. Jaz pa med nami toplo pozdravljam prof. dr. Cyrila Hromnika in dr. Dušo Krnel Umek, zaradi katere je danes tudi lahko izvedeno to predavanje. Pozdravljam tudi gospoda Blaža Babiča, ki bo naš tolmač, in seveda vse vas, ki ste prišli na predavanje. Izvolite!

[dr. Duša Krnel Umek; 01:24] Hvala! Lepo pozdravljeni! Najprej bi se zahvalila Univerzi na Primorskem, posebno prorektorici dr. Tadeji Jere Lazanski, ki je bila pripravljena sprejeti našo pobudo za današnje predavanje. Hvala tudi Mirelli Baruca, ki je pripravila vabilo in dogodek soorganizirala. Posebej med nami pozdravljam dr. Cyrila Hromnika, profesorja na Univerzi v Cape Townu v Južni Afriki, ki se je lotil za nas zanimive teme, kje so korenine Slovencev in Slovakov, in postavil izvirno teorijo o srednjeevropski domovini Slovencev, ki tudi nam ni tuja – in bi o tem nekaj po predavanju – in ki nam predstavlja slovensko zgodovino v rimski dobi in predrimski bronasti dobi. Izšla je že njegova knjiga v slovaškem jeziku, sedaj pa pripravlja obsežnejšo zgodovino z naslovom Sloveni in slovensko, ki bo obsegala obdobje 3200 let pred našim štetjem do leta 907 našega štetja, ko so v Panonsko nižino prišli Madžari.

Besedo dajem dr. Cyrilu Hromniku, da predstavi za nas nekaj najbolj zanimivih vprašanj, ki jih obravnava v svojem delu o zgodovini Slovencev in Slovakov.

[dr. Cyril Hromnik; 03:33] Tukaj naj govorim angleško, kajne? Koliko vas dejansko ne razume angleško? V redu; pravzaprav redko govorim o slovanskih zadevah v angleščini, ker v Južni Afriki ni prave prilike za to in tam živim že od 1979.

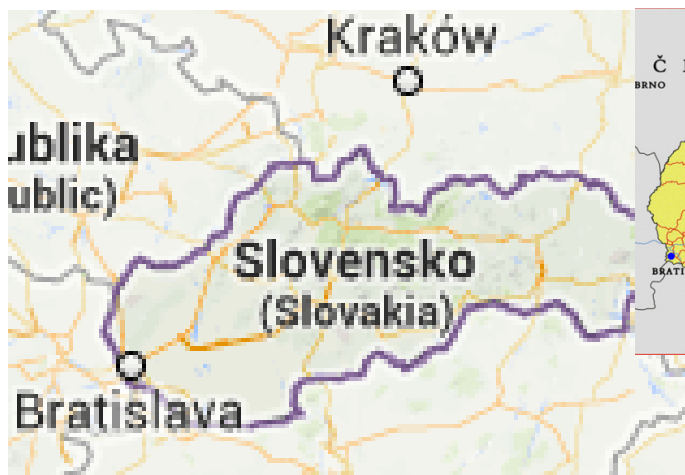
Naj najprej povem nekaj o sebi: Izviram iz Slovaške. Kot je bilo že rečeno, študiral sem v Pragi in leta 1968 odšel v Ameriko, ko so na Čehoslovaško prišli Sovjeti. V Pragi nisem študiral slovanstva. Zanima me Afrika, zato sem si pridobil poglobljeno znanje iz afriške zgodovine, zlasti iz njenega portugalskega obdobja; zato me je pritegnila Indija. Zakaj prav Indija? Ko sem pripravljaval doktorat na newyorški Univerzi Syracuse, sem svojo tezo naslovil *Trgovina z zlatom med Mozambikom in Indijo v portugalskem obdobju*. V Mozambiku se je zlato kopalo v deželi Mašona, sedanjem Zimbabveju. Vse v zvezi z Afriko sem študiral že na Karlovi univerzi v Pragi in že takrat sem ugotovil, da se afriška zgodovina začinja z arabsko navzočnostjo. To je običajni, predpisani pristop k obravnavanju afriške zgodovine; Arabci so prvi povezali Afriko s svetom zunaj afriške celine.

Ko sem se učil portugalščino, sem se v Afriki osredotočal na tamkajšnje območje zlatokopov. Ugotovil sem, da je najzgodnejša afriška zgodovina povezana z zlatom. Akademsko uveljavljeno proučevanje

Afrike seveda uči, da so z afriškim zlatom najprej trgovali Arabci. Iz portugalskih zapisov o denarju pa sem razbral, da se je v Afriki trgovalo že veliko pred Arabci, in sicer z Etiopijo že 3000 let pr. n. št. Več stoletij pred začetkom našega štetja je obstajala trgovina z zlatom z Mozambikom in deželo Mašona v Zimbabveju. Ob proučevanju portugalskega obdobja v Afriki pa sem ugotovil, da zlato ni potovalo na Arabski polotok, temveč v Indijo. Takrat sem dojel, kako pomembna je Indija bila za Afriko takrat, tj. 3000 pr. n. št. O tem sem se prepričal ob seznanitvi z napisi v egipčanskih grobovih in grobnicah, ki pričajo, da so Egipčani izvorno prišli navzdol ob Nilu. Taka odkritja se razlagajo, kot da egipčanska civilizacija izvira iz nekod v Afriki. Vendar to ne drži, kajti v Afriki nikoli ni obstajala omika, ki bi bila zmožna ustvariti karkoli podobnega egipčanski. Pravilno bi bilo trditi, da se je egipčanska kultura razširila navzdol po Nilu iz Etiopije oziroma čez Etiopijo.

In ker ni na voljo dovolj časa za tako obravnavo, bom le navedel Sokrata, ki o tem pravi: »Pri vsaki obravnavi Etiopije se naleti na dvom, ali je govor o Indijcih ali Etiopcih. Kajti v resnici je treba starodavno Indijo in Etiopijo obravnavati kot eno deželo, omiko.« Vendar po mnenju tistih, ki zagovarjajo domnevo o indoevropskosti naših jezikov, take trditve niso resne, kajti Indija se dojema kot dežela sanskrtskih jezikov. Zato se navadno meni, da je sanskrit najstarejši jezik na Zemlji, kar pa ne drži, saj se je sanskrit pojavil šele nekje okrog 1400 do 1500 let pr. n. št., ko je bila Indija že visoko omikana dežela s panteonom 1008 bogov. In prav miselnost, da je treba za proučevanje starodavne zgodovine znati sanskrit, če se hoče razumeti najstarejšo zgodovino, je zgrešena. Tudi jaz sem namreč tako menil, zato sem se med bivanjem v ZDA vpisal v tečaj hindujščine. Olajšala naj bi mi proučevanje portugalskih stikov z Afriko ter trgovine z zlatom med Afriko in Indijo, vendar mi hindujščina ni pomagala. Ko sem prišel v Južno Afriko, sem na tamkajšnjih ulicah videval ljudi, ki jih poznamo kot Hotentote. Ko sem poskušal dojeti, v čem se razlikujejo od Grmičarjev, sem ugotovil, da njihov jezik vsebuje veliko indijskih besed, ki pa niso bile sanskrtske, temveč dravidske. Zato sem začel iskati možnost, da si prislužim denar za odhod v Indijo, da bi se tam naučil kakšen dravidski jezik, in odločil sem se za tamilščino.

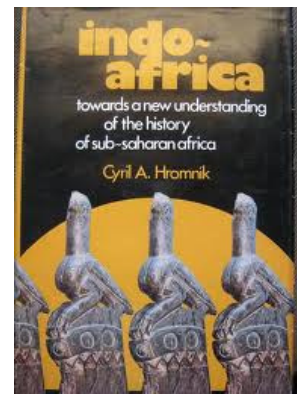

Tamilščina je najstarejši in najbogatejši jezik, saj je povsod po svetu mogoče najti povezave, ki napotujejo na tamilščino, in sicer že 3000 let pr. n. št. ali še prej. Kako so me Hotentoti napeljali na tako domnevo? Ker so Hotentoti ... beseda *hotentot* namreč pomeni mešanec. Kdo se je mešal s kom? Indijski moški z ženskami Grmičarjev. In tako je nastala nova kultura, imenovana hotentotska mešanica. To me je vodilo spet k zlatu, kajti tamilščina olajšuje razumevanje zgodovine zlata v Afriki in njenega vzhoda, od koder v zgodovinskem oziru izvira večina zlata.

Poglejmo zdaj to sliko. Kdorkoli vsaj malo pozna Slovaško, morda pozna Spiško pokrajino, ki se razprostira jugovzhodno od pogorja Visokih Tater. Tam je največji grad, *Spišský*. Iz zraka je videti kot dolg jezik; tak tloris je menda imel že okrog leta 1200, medtem ko so naselbine na južni strani grada domnevno obstajale že tisočletja pred začetkom štetja.

In kaj je pritegnilo mojo pozornost? Tule je grad, zelo velik *hrad*, in točno na jugu, gledano z gradu, sta grič in Narodni park Galmus. Nihče na Slovaškem ne ve, kaj pomeni beseda *galmus*, jaz pa sem jo razumel prav zaradi proučevanja južnoafriških Hotentotov; pomeni zenit – sonce v nadglavišču opoldne. Tak pokazatelj se lahko uporablja za letni koledar. Gre za koledar, ki pomensko izvira iz indijske besede *kal*. Ta pomeni čas, medtem ko *kalan daram* pomeni časovnik. Človek ob proučevanju indijske zgodovine in verstva ugotovi, da sta urejena časovno in da je bistvo njunega beleženja čas – čas je bog. Bog je bistvo indijskega bajeslovja. Zato so se starodavni Dravidi ravnali po nebu in tako se je rodilo vesoljezanstvo.

Prav vesoljezanstvo je porajalo zadeve, kakršen je *galmus*. Toda kaj počne na slovaškem Spiškem? Tega ni mogoče ugotoviti niti s pomočjo sanskrta niti s pomočjo starodavnih evropskih jezikov; treba je poznati dravidsko Indijo. To seveda nakazuje, da zadeve, podobno kot beseda *galmus*, niso mogle priti na Slovaško med t. i. slovanskim obdobjem. Vendar v 6. st. n. št., ko naj bi naši predniki, po veljavnem mnenju slovaških zgodovinarjev ali slovanskega zgodovinopisja, prišli v Srednjo Evropo, Dravidi nikakor niso mogli vplivati na nas [in tvorjenje ledinskih imen, kot je *Galmus*]. Vidite, kaj hočem povedati? Govorim o zgodovini Slovencev, toda razložiti vam moram, kako sem prišel do teh ugotovitev. Zgodovine Slovencev oziroma slovaške zgodovine sem se lotil v Južni Afriki. Prvotno me ni slovanska oziroma zgodovina Slovencev prav nič zanimala. Toda ob spoznavanju hotentotskih stvaritev me je, ob poznavanju slovaškega izrazja, prešinilo, da so sledi indijskega vpliva, kakršne sem odkrival v Južni Afriki, opazne tudi na Slovaškem.

Zato sem napisal knjigo *Indo-Africa (Indijska Afrika)*; preprost primer stikov med Indijo in Afriko je tisti nosorog ... Vidite nosoroga v levem kotu? Prepoznali ga boste kot afriškega, torej ni indijski. Vsak afriški nosorog ima dva izrastka na glavi. In tale je indijski, saj ima le en izrastek. Ta [z dvema izrastkoma na glavi] je pravzaprav največji zlati zaklad sedanje Južne Afrike. In ker se vse navezuje na zlato, nosorog nakazuje, da sta zlatokopstvo in trgovina z zlatom prišla v Afriko iz Indije. Vendar ne iz sanskrske; prej ali slej so se v trgovino z afriškim zlatom vključili tudi trgovci iz sanskrske Indije, a izvirno so jo spočeli Tamilci iz dravidske Indije. Zato sem začel iskati na prostem, v neobdelani krajini, in tam sem odkrival postavitve, kakršna je ta.

Naslednja slika ... hvala! Vidite, tam so takšne kamnite postavitve; videti so preprosto, saj ni noben kamen obklesan, vendar zelo natančno kažejo smeri neba. Omogočajo namreč zaznavanje časa čez leto. In Hotentoti, ki ne poznajo pisave in jih znanost verjetno uvršča med najbolj zaostala ljudstva na zemeljski obli, so vedeli, kako razbirati čas ... Tule pa je prikazana rimljanska bojna vprega – dvoje koles, ščit in nanjo se stopa od zadaj,

medtem ko so konji spredaj. Naslednja ... še malo naprej ... To je star načrt. Tole je Svetišče časa ... Glejte, že prej sem pokazal tisto rdečo stvar v sredini. Vprega leti proti gričku na zahodu, 27° SZ, ki označuje točni konec leta. S takšnimi pripravami si je pomagalo ljudstvo Hotentotov, a brez prihoda Dravidov v Afriko takih priprav nikoli ne bi bilo tam. Podobno velja za *Galmus* pri Spiškem gradu; brez navzočnosti Dravidov na Slovaškem ne bi bilo *Galmusa*.

Ker imam za predavanje na razpolago zelo malo časa, vam ne morem predstaviti še drugih takih primerov, vendar si že lahko malo predstavljate, kaj hočem povedati, kajne? Takšna svetišča, kakršna je to, so gotovo bila tudi na Slovaškem, v Panonski nižini, zlasti v Panonski nižini, bi rekel; tako menim zato, ker je nižina zelo ravna krajina, kjer se da zlahka graditi skoraj vse. In *panonia* je dravidski izraz, ki pomeni orana dežela. Ta izraz točno opisuje Panonsko nižino; na drugi strani Donave, naprej proti vzhodu, je že stepa in na severu pokrajina ni več orana. To je le vzorčen primer, kaj vse se lahko najde, in tako bi lahko nadaljeval več dni ter vam razkrival sledi dravidsko-indijskega vpliva na Slovaškem. Ker pa ni časa, se

želim le še dotakniti našega obravnavanja slovaške in zgodovine Slovenov. Prevladuje mnenje, da smo na to območje v Evropi prišli nekje okrog 6. st. n. št. Če sprejmemo tako časovno umestitev našega prvega pojavljanja v Srednji Evropi, potem moramo pozabiti na vse [starodavne] kamnite postavitve na Slovaškem in v Sloveniji ali kjerkoli drugje, recimo v Ukrajini ali na Češkem. Veliko jih je, sam pa vem le za nekatere. Seveda pa so mnoge izgubile, ker se krajina pri nas redno obdeluje.

V Afriki je na srečo drugače: Hotentoti niso orali zemlje in Afrika je poseljena dosti bolj na redko, kar sem s pridom izkoristil. Če ne bi bil šel v Južno Afriko, vam danes ne bi predaval. Šele tam sem dojel, da gre za postavitve-gradnje dravidskega izvora in da je veliko [hotentotskih] izrazov dravidskih. Raziskal sem, fotografiral in potem [geometrijsko] narisal 300, 340 takih svetišč. Niti dve si nista podobni. Njihovo preštevanje na letalskih fotografijah krajine je pokazalo, da jih je v vsej Južni Afriki 16.000 ... Samo na podlagi letalskih fotografij, si predstavljate? Svetišča so različna; okrog 340 sem jih temeljito pregledal in niti dve si nista podobni. Veste, ko obiščete katoliško cerkev in potem naslednjo, že bolj ali manj veste, kje je oltar, kje je krstilnik, torej se že kar ve, kje je kaj v cerkvi. V [hotentotskih] svetiščih pa je vse razvrščeno izvirno, saj se svetišče lahko zgradi v 1008 slogih. Vsa božanstva oziroma vse podobe so predstavljale boga. In tu naj poudarim, da je evropsko dožemanje Indijcev kot mnogobožcev napačno – niso mnogobožci. Vsaj dravidski Tamilci ne; vedeli so, da je bog samo eden in ga imenovali Kadavul. In kadavul pomeni nedoumljivo, kar presega človekovo sposobnost razumevanja. Razumeli so, da boga pravzaprav ni moč doumeti, ker je nedoumljiv. Toda poleg vseh teh imen so poznali tudi naziv bog. In seveda tudi mi boga imenujemo bóg. In naš bog ne izvira iz *Svetega pisma*, toda ko se je *Sveto pismo* prevedlo v naše jezike, sklicujem se na čehoslovaščino in tako dalje, takrat smo svetopisemskemu bogu brez težav rekli bóg.

[2. del, 00:29:53, http://www.youtube.com/watch?v=kfl_i-zU3vg%5d]

Ko je sveti Pavel na svojem prvem potovanju obiskal naše prednike v Solunu in jim pisal svoje prvo pismo, se je v pismu nanje obračal kot na ljudi, ki so častili boga. Vidite, takrat se je tudi pri nas častilo boga in imenovali smo ga z dravidsko besedo – bóg. In beseda bog ni motila krščanske Cerkve. Tudi danes kristjani imenujemo boga z indijskim nazivom bog, kar seveda pomeni, da se je pri nas že od nekdaj častil bóg – že ko je *Sveto pismo* nastajalo, ko se je prevajalo in tudi potem ko je *Sveto pismo* prišlo v naše cerkve – vendar naši predniki niso prišli iz svetopisemske dežele.

Ko sem se lani [2012] vrnil na Slovaško in se navajal na поваško besedišče – Považje je gorato območje med Žilino in Trenčinom – sem tam zasledil več izrazov, ki so nakazovali, da se nanašajo na kamnite postavitve. Odločil sem se, da grem od pogorja Javorniky proti krajem, ki imajo pomenljive dravidske nazive. Na enodnevnem izletu smo našli približno štiri ali pet svetišč. Če boste kdaj obiskali Slovaško, vam priporočam, da greste v Považsko Bystrico in tam poiščete kraj, ki se imenuje Manínska Tiesňava. To je skalna tesen v Súľovskih gorah. Videli boste vhod v gorsko tesen s potokom, ki ju na obeh straneh obdajajo visoke skale. In tam se nahaja, kolikor vem, največji menhir na Slovaškem. Njegova oblika je pomenljiva – podoben je sulici.

Naslednja slika ... Vidimo, da so svetišča lahko zelo različna. Kot sem že povedal, obstaja najmanj 1008 različnih svetišč in njihova sporočilnost se izraža v nešteto slogih. Tu vidite en slog. Tam je moj sin Marij, ki sedi v celici hruškaste oblike. Zakaj? Ker hruškasta oblika prisili človeka v določeno telesno držo. Če bi bila celica okrogle oblike, se ne bi vedelo kako sedeti v njej, toda celica hruškaste oblike je zgoraj zožena in telesu preprečuje premikanje. Zato je treba sedeti v točno določeni drži, in če se sedi pravilno, to je v hruškasti drži, potem človek lahko zaznava čas [potuje v preteklost in prihodnost]. In tole prikazuje sončni zahod ob zimskem enakonočju. To je v Karooju v Južni Afriki. Karoo je ravninska pušča. In kaj se počne ob zimskem enakonočju, ko sonce zahaja na dan zimskega enakonočja? [na južni polobli je zimsko enakonočje enako našemu poletnemu] Ljudje si nabavijo veliko alkohola in gredo plesat. Blizu plesne ploščadi je manjša, kjer ljudje lahko pustijo čevlje v predalnikih, in potem plešejo prav tako kot mi. In kot sem že rekel, lahko bi vam pokazal vseh 340 svetišč in vsako je oblikovno samosvoje.

Naj se vrnem k Maninski tesni pri Banski Bystrici, kjer je od 5 do 6 metrov visoki menhir v obliki sulice. To je mogočna, zelo težka skala, ki stoji povsem pokonci in kot taka simbolično ponazarja Murugana, sina boga Šive.

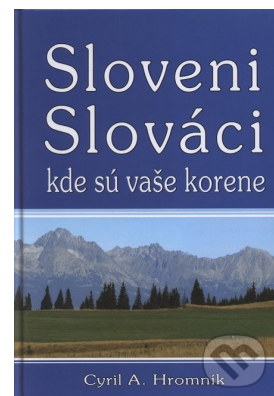
Ker nam zmanjkuje časa, naj pokažem le primer svetišča, ki ga je mogoče najti v neobdelani krajini. To je drug predel, druga gora in tudi njena oblika je bogoslovno uporabna. Rumena črta nedvomno ponazarja Sonce, ki prihaja z vzhoda in nato zahaja za obzorje na mestu, ki označuje zimsko enakonočje. Ko se svetišče ob vznožju združi z gorami na severu v eno podobo, skupaj sestavljajo nekakšen lok s puščico, ki meri proti Luni. Taka svetišča so gotovo tudi v Sloveniji. Gotovo so obstajala v Panonski nižini in na Slovaškem. Vsa ta območja pa smo poseljevali Sloveni. In pri tem je izrazje zelo pomembno. Če bi si dovolil, da komurkoli od vas spremenim ime, bi dotični ostal brez vseh bančnih prihrankov. Če si narod popači ime, se odpove svoji zgodovini. In prav to se je zgodilo nam, Slovenom – Slovakom in Slovencem. K sreči so tu naše lepe Slovenke, ki edine še ohranjajo naše narodno ime, kajti brez njih bi zelo težko dokazovali, da smo Sloveni.

Ime Sloveni se namreč pojavlja v sporočilu, ki sta ga Rastislav in Svetopulk leta 862 poslala cesarju v Bizancu. V sporočilu je zapisano ime Sloveni; toda naši [slovaški] zgodovinarji so nas prikrajšali za to ime, ko so na -e- napisali navzgor obrnjeno strešico [Sloveni > Slověni]. Ne vem, ali slovenščina pozna to črko. Čehi so -e- preprosto spremenili v -je- [Sloveni > Slověni] in Slovaki so ga ubogljivo spremenili v -ie- [Sloveni > Slovieni]. Tako smo, namesto da bi bili Sloveni, postali Slovieni in ne vemo več, kako se je to zgodilo. Tako se ukvarjamo z imeni, kot sta Slovan in Slavjan. Take spremembe so nas oddaljile od naše najstarejše zgodovine, ko so pri nas še obstajale take kamnite postavitve. O tem ne dvomim, saj sem jih nekaj že našel, a ker živim v Južni Afriki, nimam dovolj časa, da bi se potepal po vaši deželi. Toda spiški Galmus in Maninska kamnita sulica, recimo, dobro nakazujeta, kaj vse je na Slovaškem. Če bi tri leta lahko preživel na Slovaškem ali v stari Sloveniji in bi ju prečesal od visokogorja do Jadranskega morja, verjetno ne bi našel le več ducat takih starodavnih ostalin, temveč nekaj sto. Nikoli ne bomo z njimi tako bogati, kot so Hotentoti, ker orjemo zemljo. In kaj pomeni *panon*? Orač, ki je obdeloval tukajšnjo krajino, in obdelovanje zemlje je uničilo nešteto svetišč. Hotentoti pa niso niti orali zemlje niti obdelovali krajine, zato se je v njihovi deželi ohranilo toliko zgodovinskih ostalin.

Če greste v Indijo, boste tam videli, da so se s povečevanjem števila prebivalstva pojavljala tudi nova in nova svetišča. Ko sem prvič obiskal Indijo, pomnim, kako sem na riževih poljih hodil po blatu in prav zaradi blata so bile v tleh skale, da se je lahko hodilo po njih; ko sem stopil na eno takih skal, sem ugotovil, da stojim na nosu lepega [kamnitega] obraza. Malo sem ga očistil in uzrl sem lep obraz indijske boginje. Indijci so namreč ustvarili veliko svetišč in ob prihodu Arijev v Indijo se je njihova kultura spremenila. Že ta sprememba je bila pomembna. Nato pa je, žal, v 9. st. prišel islam, ki je ves denar, prej namenjen svetiščem, preusmeril v mošeje, islamistične utrdbe in umetnost. Tako so številna svetišča opustela, v njih so se naselile opice, svetišča so začela razpadati, veliki kamni iz svetišč so se porabili za steze na blatnih poljih. Tako je Indija izgubila nešteto dokazov, kakor smo jih izgubili mi zaradi obdelovanja krajine. Če ne bi imel te sreče, da sem naletel na hotentotsko deželo, menim, da ne bi nikoli gledal na Slovenijo tako, kot nanjo gledam zdaj. In vse to je povezano z indijsko nenasitnostjo po zlatu. Brez njega ne bi bilo prikazanih afriških svetišč; brez zlata tudi ne bi bilo kamnitih postavitev, kakršne sem omenjal v zvezi s pogorjem Javorniky na Slovaškem ali pa Galmus. Zlato se koplje v rudnikih in v dravidski Indiji se zlatokopna jama imenuje *banya*. Lahko bi pokazal še številne gmotne in pisne dokaze, a mi čas ne dopušča, zato bom skočil naprej.

Tako mi je približno {*To je ta knjiga.*} pred osemnajstimi leti neki rojak rekel – pogovarjala sva se o takih zgodovinskih zadevah, ko me je izzval – zakaj ne napišem knjige o tem. Odvrnil sem, da sta moje strokovno področje Afrika in Indija. Vendar se mi je z leti v zapiskih nabralo veliko tovrstnih dokazov. Zapiske sem delal na takih majhnih karticah, ki sem jih hranil v [ozkih podolgovatih] škatlah [za vinske steklenice], zato sem, da bi prišel do teh škatel, kupoval in pil precej vina ... in marsikdo me je označil za pijanca. Ker so se mi zapiski na karticah še naprej kopičili in so mi nekateri rojaki, ki živijo v Južni Afriki, še naprej tečnarili, naj vendar napišem knjigo, sem enkrat pomislil, da morda ne bi bilo slabo, če tudi jaz kaj storim za svojo rodno domovino. Tako je mineval čas in gradivo o Slovenikamu se je kopičilo. Bom razložil, kaj pomeni Slovenikam. Ko se mi je nabralo okrog 150 strani gradiva, sem se oglasil na Matici Slovenski in njenemu založniku pokazal rokopis. Založnik se je takoj navdušil za izdajo knjige, vendar drugi v Slovaški matici niso bili za to. Gradivo je tako ostalo neizdano in se je še naprej kopičilo.

Ker Slovakov ali Čehov, predvsem Čehov, ni lahko prepričati, da bi izdali knjigo, sem dojel, da moram narediti vzorčen prikaz njene vsebine. Tako sem izbral nekaj izsekov iz obsežnega rokopisa in pripadajočega dosjeja [fotografij, risb in slik], poiskal neodvisnega slovaškega založnika in knjiga zdaj spreminja zadeve na Slovaškem. Ime Sloveni je vse bolj prisotno in prav ime je izjemno pomembno. Namreč kurirji Rastislava in Svetopulka, ki so nesli njuno sporočilo v Bizanc, so se tam predstavili, rekoč "*Mi Sloveni prostá čad,*" kar pomeni "Mi smo Sloveni, preprosti^[1] ljudje." To je najzgodnejša, meni znana

navedba našega imena [Sloveni] v tej obliki. V Indiji je njegov pomen lahko razumljiv, na Slovaškem ali pri vas, v Sloveniji, pa ga ne morete razumeti. Obstaja mnogo različnih mnenj, kaj naj bi pomenilo. ... Ime [Sloveni] je razumljivo s pomočjo te slike. Zgodba je čudovita, a jo moram povedati zelo na kratko. V tistih časih so v Indiji prevladale zle sile, ki so posušile morja.^[**] Indija je sicer ustvarila veliko takih zgodb, ki jih navadno omalovažujemo, vendar take bajke in starodavne zgodbe pravzaprav opisujejo dogodke iz resnične zgodovine. Zaradi suše so se Zemljani bali, da bodo umrli, zato so molili. Najvplivnejšega svetega moža, Agastjo, so prosili, naj stori kaj, da bo od nekod prišla voda. Vprašali so ga: »Od kod prihaja voda?«

[* predavatelj je sicer razložil, da slovaška beseda *prostá* pomeni preprost, vendar je možno, da pomeni tudi svoboden, ker je navedek starinski, iz 862 n. št.; tudi France Prešeren je staroslovensko besedo *prost* uporabljal v starinskem pomenu, tj. svoboden]

[** za pojasnilo glej dodatek na koncu zapisa]

Lani sem slovaškega astronoma, ki ga te zadeve zanimajo, vprašal, od kod prihaja voda. Saj veste, da sta dve tretjini zemeljskega površja pokrta z vodo; vendar na Marsu, Luni ali kateremkoli drugem planetu našega osončja ni tako. Zato je starodavne Indijce, Dravide, že približno 4000 pr. n. št. begalo vprašanje o izvoru vode, od kod namreč prihaja. Vedeli so, da prihaja iz Mandakine. Ko sem astronoma vprašal, »od kod, po mnenju astronomov, prihaja voda«, mi je odgovoril, da najverjetneje iz Rimske ceste, a tega ne more dokazati. Mandakini je osvetje Rimske ceste in Indijci so nekako vedeli, da voda prihaja iz nečesa, čemur se je treba posvetiti. Seveda so si Indijci vse predstavljali v obliki božanstev, zato je Mandakini zanje boginja, polna vode, ki meče vodo z neba. Vemo, da je voda povsod okrog nas in v vesolju. Kako prepričati boginjo, naj pada na zemljo? Končno je zelo svet, zelo vpliven možak, Bagirata, prepričal Mandakini, da je to storila.

Vendar, kot vemo, v časih znajo biti ženske zelo vihrave in, ko se ženska razjezi, postane nevarna. Voda bi lahko padala na zemljo tako silovito, da bi uničila še tisto, česar ni bil uničil že ogenj. Zato so menili, da bi le bog Šiva – ki ga poznamo kot boginjo Živo – mogel to preprečiti, saj je imel košate lase. Ko bi Mandakini padala na njegove lase, bi se namreč razprševala v množico drobnih vodnih curkov oziroma potočkov. Potočki vode bi spodbudili rodovitnost in tako bi na Zemlji spet uspevalo življenje. Tako se je zgodilo in človeštvo je bilo rešeno. Indijci so zato začeli boga Šivo, ki je bil s svojimi lasmi umiril Mandakinino vihravost, zaradi njegovih dolgih las *venij* začeli klicati Veni. Ljudje so poklekali in molili k Veniju. Častili so ga s priprošnjo – besedo *slo* – zato so postali [i] Sloveni. Končnica -

an v angleški besedi Slovenian je le pripona. Naziv Sloveni pomeni častilci dolgolasega boga; in to je izvor našega imena, Sloveni. To je ena najstarejših indijskih bajk. Časovno se umešča daleč pred prihod sanskrtskih jezikov v Indijo, saj je nastala, ko je bila vsa Indija še dravidska.

Naj še pojasnim pomen izraza dravidska Indija, ker mnogim izmed vas morda ni znan. Danes se v Indiji govorijo štirje dravidski jeziki, in sicer v južni Indiji. Glavni jezik je tamilščina, sledita ji malajalanščina, ki se govori v indijski zvezni državi Kerala, kanadáščina se govori v Karnataki in teluščina v zvezni državi Andra Pradeš. Toda pred nasilnim vdorom Arijcev v Indijo je bila celotna Indija dravidska, to je vse do Himalaje. Na nas je vplivala dravidska Indija. Zakaj dravidska? Zaradi zlata in jantarja. [Zaradi njiju je Indija trgovala z davno Evropo že v obdobju, ko je bila še vsa Indija dravidska.] Veste, kaj je jantar? Tudi slovenščina ga pozna? ... {To je okamnena smola.} ... Dobro, toda kako se pojasnjuje pomen besede jantar? Ali kdo ve?

Očitno vsi poznamo besedo jantar, slovaščini je knjižna beseda. Torej ne veste, kaj pomeni? To je hiba vseh naših raziskav, da namreč ne razumemo številnih lastnih izrazov. Ali veste, od kod izvira jantar, kako

nastane? Jantar je izvorno smola, ki iz debla iglavcev solzi na tla, podobno kot nam iz oči tečejo solze. Ko potem nastopi toplejše obdobje na Zemlji, voda zalije z jantarjem prekrita tla in čez dva milijona let taka smola otrdi v jantar oziroma *amber*. V dravidskih jezikih se te drevesne solze imenujejo jantar, beseda sama pa pomeni boginjine solze – ko joče, toči solze. To je izvor jantarja, vendar pa nam jantar omogoča določiti tudi dobo našega prvega pojavljanja. Nikoli si ne bi mislili, da naš izvor sega tako daleč v preteklost. Naš izvor se umešča v obdobje, ko v indijski zgodovini še ni bilo sanskrt. Ne ve se, kako je človek že tako zelo zgodaj v preteklosti odkril čudovite lastnosti jantarja.

[3. del, 00:29:53, <http://www.youtube.com/watch?v=wsNgDWPWH9M>]

Kolikor vem, se je jantar pridobival le na dveh območjih. Morda vi veste več, jaz vem le za Jadran in Vzhodni Baltik. Vendar se je jantar najprej našel v Indiji, zato je izraz izvorno indijski; obe besedi – *amber* in *jantar* – sta indijski. Po kakovosti pa je najboljši baltiški jantar. Kako so Indijci vedeli zanj? To seveda pomeni, da so Indijci poznali takratno Srednjo Evropo in tako prišli v stik z zlatom, kositrom in bakrom. Po mojem mnenju je pomenljivo, da slovanski in tudi splošni zgodovinarji menijo, da je jantar še starejši [z njim se je trgovalo že pred zlatom, kositrom in bakrom]; jantar naj bi bil znan že 4000 let pr. n. št. Torej so Indijci morali že pred prihodom Arijcev nekako vedeti, da se dober jantar nahaja v severni Evropi. Zato so se vzpostavile trgovske poti iz severne Evrope v Indijo; jantar je potoval iz Vasirije^[***], ki je sedanja Vzhodna Prusija, po reki Odri, čez Slovaško, po Donavi, Moravi in Vardarju v Egejsko morje.

[*** naziva za starodavno Vzhodno Prusijo – Vasirija – ne poznajo niti prusko-poljski zgodovinarji, zato se lahko upravičeno sklepa, da je Vasirija dravidski naziv za območje, od koder je jantar prihajal v Indijo]

Trgovina z jantarjem je vplivala na nas. Ali veste, kako so nas imenovali v Spodnjem Austerlitzu [sedanji Slavkov pri Brnu] v najzgodnejšem obdobju trgovine z jantarjem na Poljskem, kjer so vodile trgovske poti? Klicali so nas hiperborejci. Kaj pomeni ta izraz? ... {Ljudje s severnega polarnega kroga.} ... Ne, hiperborejec pomeni nosač, ki v trgovski karavani nosi tovor jantarja. Hiperborejci so se podajali na sever in vračali s tovari jantarja. Zaradi njihovega pogostega odhajanja na sever so se mnogi spraševali, ali niso morda severnjaki, ki izvirajo z območja večnega snega in leda. Na podlagi grških in rimskih zapisov se namreč dobi vtis, da gre za ljudi s severa, torej, da od tam morda izvirajo. Vendar ne izvirajo od tam; podajali so se na sever in se vračali. Vidite, tako pridemo v čas pred začetkom tretjega tisočletja pr. n. št. Ves čas, ko so hiperborejci potovali na sever in nazaj, so se s pripročnjami obračali – h kateremu bogu? K Veniju, zato so bili Sloveni. [Tako so nas poimenovali indijski trgovci z jantarjem.]

Toliko je za povedati, da moram sproti odmerjati obseg razlage ... Tako se je v slovaščini pojavil rek, ki ga verjetno poznate: »Psi lajajo, karavana gre dalje.« Kaj pomeni in zakaj se reče tako? Ali so pri nas karavane? Ni jih, vendar so bile. Namreč karavane z jantarjem, ki so potovale iz Vasirije (ki je bilo starodavno ime za Vzhodno Prusijo, ker se je Vasirija povezovala z ognjem, ki je v jantaru). Karavane so potovale čez Poljsko in se niso smele ustavljati, če so hotele prispeti do Egejskega in Sredozemskega morja, v ustje Nila, po Nilu navzgor, potem po nekdanji rečni dolini Hamamat na vzhod, čez vzhodno puščavo do Rdečega morja. Če so namreč ladje hotele priti skozi morsko ožino Bab-el-Mandeb v Arabsko morje, so morale pravočasno izpluti [ko so še pihali ugodni vetrovi]. Zato je bilo potovanje karavan zelo zahtevno. Si predstavljate, kako daleč so morale karavane priti? Čez Poljsko, Slovaško in tako naprej, vse do Egejskega in Sredozemskega morja, nato navzgor po Nilu do tam, kjer je velik zavoj proti vzhodu, do Kene – Rdečega kraja, kjer prebiva Rdeči bog, ki ni nihče drug kot bog Šiva. Če je karavana potem pravočasno prečila 140-kilometrsko puščavo, so jo na obali Rdečega morja čakale dravidske ladje, ki so morale izpluti do konca meseca julija, sicer so obtičale v pristanišču; pozneje namreč ni bilo več ugodnih vetrov za izplutje. Vsaka karavana je hitela že čez Poljsko in Slovaško, zato je nastal rek »Psi lajajo, karavana gre dalje«.

Za uspešno vodenje karavan pa je bilo treba poznati zemljepis, razdalje, kje bi bilo mogoče prečiti posamezne pokrajine, reke itn. Mi si tega znanja nismo pridobili. Sloveni smo le sodelovali, a brez nas Indijci ne bi uspeli. Indijci niso mogli hiperborejcev pripeljati s sabo iz Indije, saj bi to bilo predrago. Nosači – hiperborejci – so bili nujni, da je bila trgovina z jantarjem sploh mogoča, in nosači – Sloveni – so čistili istega boga kot indijski slo-Veni, to je dolgolasega boga. To nas povezuje z dravidskimi Indijci, vendar moramo vedeti, da se trgovine z jantarjem nismo domislili mi. Domislili so se je Indijci, vendar pa ne bi uspela brez nas. In tu se začne naša zgodovina. Zato ni prav trditi, da so naši ljudje 3000 let pr. n. št. hodili naokrog odeti v ovčje in medvedje kože, da so žrli surovo meso itn. Ni res, saj so sodelovali v mednarodni trgovini. Tu torej govorim o Indiji kot najstarejši znani omiki, čemur se sicer oporeka. Marsikdo trdi, da je sumerska omika starejša od indijske, vendar tega ne more dokazati.

Kaj je simbol omike? Mesto. Brez mest ni zelo razvite kulture, zato so mesta nujna. In kako se mesto imenuje – če živite v mestu, ste kaj? Ste urbani prebivalec. Ur je prvo mesto, ki ga omenja *Sveto pismo*. Ur

je rojstno mesto Abrahama, njegov oče pa je bil Tera. In kaj je počel poklicno? Judje tega ne poudarjajo preveč v *Svetem pismu*, saj je bil *tera* njegovo poklicno ime. Bil je namreč *terapimec*; prodajal je *terapime* – bogce, malike, božje figurice. Torej mu je bilo ime Tera zaradi malikov, ki jih je prodajal. Tako piše v *Svetem pismu*. Abraham se je rodil v Uru in *ur* ni nič drugega kot dravidska beseda za mesto.

Ugleden slovaški profesor Kučera je 2011 napisal sestavek, v katerem trdi, da Sloveni izviramo iz Pripjatskih močvirij in da smo zgradili srednjeevropska mesta. Odzval sem se na njegov članek, rekoč, da smo potemtakem Zablatenci. Smešno, da je profesor Kučera po osmih letih profesorskega staža dejansko zatrdil, da Slovan pomeni blatni človek, torej naj bi mi bili ljudstvo Umazancev. Če si mažemo oči z blatom, ne bomo nikoli spregledali, od kod izviramo. Oči si moramo oprati s čisto vodo in izostriti pogled na svojo daljno preteklost. Le tako ugotovimo, da smo verjetno, ne verjetno, temveč zelo verjetno bili najstarejše evropsko ljudstvo, staroselci. Prosim, nismo zgradili evropske omike, ki je nastala časovno veliko pozneje, in obstajala so druga, pametnejša ljudstva od nas, recimo Grki in Rimljani, zato zasluge za gradnjo evropskih mest zaslužno pripadajo njim.

V resnici smo kot hiperborejci Evropo odprli svetu in najdlje soustvarjali zgodovino Evrope, nismo pa gradili evropskih srednjeveških mest. Zakaj jih nismo? Ker smo izgubili ozemlje in skoraj tudi svojo istovetnost, ko so nas, [ozemeljsko združene] Slovake in Slovence, razdvojili Madžari. To je tako imenovani srednji vek. Oglejmo si zdaj vso svojo zgodovino v pravi luči. Povedal sem bistveno o našem izvoru, ki se je izoblikoval med trgovanjem v starem veku; a pomembnejše kot trgovina je bilo, kar so nam trgovci iz daljnih dežel dali poleg trgovanja. Dobili smo verstvo, saj smo postali Sloveni, to je častilci dolgolasega boga. Po naključju bivamo na območju, ki ga obkrožajo Karpati, Dinaridi in Alpe. Krajina severno od Donave, zlasti na Slovaškem, pa je zelo podobna tisti na severu Indije.

Vedeti je namreč treba, da so Indijci že od vsega začetka, torej že v času starodavnih Dravidov bili prepričani, da je bog onstran in da mora med tostranstvom in onostranstvom obstajati ločnica. V zemljepisnem smislu je bilo Indijcem jasno, kaj se je nahajalo tostran in kaj onstran – ločnica je bila Himalaja. In kaj ločuje Evropo na severni in južni del? Gorovje Tater. Tako so jih dojemali dravidski trgovci, ki so prečkali gorovje Tater nekje v Zakopanah, na Moravskem ali severneje, in tako so Visoke Tatre dojemali tudi hiperborejci. Ščasoma so Tatre postale evropska Himalaja, kjer so ljudje hoteli umreti. Vedeti moramo, da so v Indiji obstajali ljudje, ki so hoteli umreti na severu, blizu gore Kajlaš in še zdaj si številni Indijci želijo enako. V šestdesetih letih – približno leta 1964 – je bil v časniku *The London Times* objavljen sestavek, ki je poročal o veliki nesreči, odkriti v Indiji. Tam je bilo tistega leta zelo toplo poletje in ledeniki so se močno topili, zato je izpod ledenika na plan prišlo okrog 200 trupel. *Londonski dnevnik* je zapisal, da je bila odkrita velika nesreča iz davnine. Hkrati pa je dnevnik *Hindustani Times* o istem odkritju zapisal, da so bila na plan prišla trupla najsrečnejših ljudi, saj so bili umrli med potjo k bogu.

Tako je približno zgodovinsko ozadje, ki ga moramo upoštevati. Zdaj živimo v zelo gmotno usmerjenem svetu, kjer kot svetišče dojemamo banke. V davnih časih, v času davnih Slovenov in Indijcev, se je življenje dojemalo le kot potovanje od rojstva k smrti. In ker so Indijci vedeli, da je človek po značaju in telesno šibak, mu je bilo treba pomagati, da z juga – našega obstoja tostran, vsega človeškega – zmore priti čez gore, v večni onstran. Kaj je smisel verskih svetišč? Potreba olajšati ljudem iskanje poti na sever. Na Slovaškem, če vzamete podroben zemljevid Tatrskega gorovja in greste tja, boste našli številna mesta, imenovana *balynišče*. Veste, kaj je *balynišče*? Tam so nekoč sežigali trupla ljudi. Kajti v Indiji in tudi na Slovaškem so se trupla približno do 5. st. pr. n. št. sežigala. ... Moramo še pustiti nekaj časa za vprašanja. ... V knjigi namreč razlagam, kakšen pomen je bil pripisan pokrajini Spiško pod Visokimi Tatrami in pokrajini onstran njih. Območje se je namreč imenovalo Slovenikam. Bom razložil, kaj pomeni Slovenikam. Pripona -ko v besedi Slovensko namreč ni nič drugega kot slovaška različica pripone -kam. Na severu Slovenikama je gorovje Visokih Tater, po katerem poteka razvodje, imenovano *štrba*, ki se pojavlja zelo pogosto: Štrba, Tatranska Štrba, Štrbské Pleso, Štrbský Štit ... Štrba je indijska beseda za razvodje. Tule je reka Poprad, ki pomeni pot v nebesa, in tu teče reka Bodva, ki pomeni pot do resnice in modrosti.

In ker so imeli Indijci dovolj časa za razmišljanje, so ustvarili 1008 imen za različne podobe boga. To množico pa so morali urediti, zato so življenjski prostor, prostor okrog hiše, v celotni Indiji in tudi na Slovaškem razdelili na štiri kvadrante – torej štiri smeri neba in njihove vmesne smeri dajejo osmine kroga – tako dobimo severni, severovzhodni, vzhodni, jugovzhodni, južni, jugozahodni kvadrant in tako dalje. V vsakem kvadrantu kroga je nekaj izmed 1008 bogov, ki tam prebivajo. Kdor je hotel moliti za kaj točno določnega, je najprej poiskal boga, ki skrbi za take zadeve, in nato plačal molitev. Nimam časa, da bi pojasnil vse, zato bom obdelal le boga, ki je v severozahodnem kvadrantu, kjer teče reka Vah; *vah* pomeni *slovo*, beseda. Brez besed ne bi bilo modrosti. Človek je lahko zelo pameten, a če tega ne zna ubesediti, potem ni pameten. Beseda *vah* je namreč nekaj posebnega. In dandanašnja indijska boginja

modrosti je Sarasvati; *saras* pomeni bistvo, torej resnico. Kdor pozna bistvo česarkoli, pozna resnico; *vati* pa pomeni domovanje. Potemtakem Sarasvati pomeni dom resnice.

Toda to je sanskrtski izraz in ni obstajal v času pred 1400 pr. n. št., zato te boginje takrat še ni bilo. Znaná so nam imena številnih bogov izmed 1008, vendar med njimi ni Sarasvate. Ker je ne poznamo, bi to lahko pomenilo, da nismo preveč pametni. Vendar je treba upoštevati takratni časovni okvir, torej obdobje do 1400 pr. n. št., ko v Indiji še niso govorili sanskrtsko, temveč le dravidsko. In v dravidskih jezikih se modrost-resnica imenuje *uma*. In kaj imamo tu? Um. To je le en primer, kako se lahko raziskuje 1008 možnosti za pojem božjega. Indijci so poznali le enega boga, a so zaradi obilice razpoložljivega časa razdelali vse vidike življenja in jih izrazili z božjimi podobami. Tako poznamo Sarasvato, Umo, Šivo, Višnuja, Bramo in lahko bi še nadaljeval. Ko se torej na Slovaškem pogleda v severozahodni kvadrant, se v sanskrtskem jeziku ne najde nobena povezava z boginjo modrosti, resnice. Če pa se poglobimo v čas pred 1500 let pr. n. št., nenadoma naletimo na boginjo resnice in modrosti – Umo – ki jo še zdaj poznamo in se nahaja v naših glavah.

Tako bi lahko obdelal mnoge, premnoge vidike življenja in lahko bi ugotovili, da je nekatere nerazumljive zadeve mogoče razvozlati s pomočjo sanskrtskih jezikov, torej z indoevropsko primerjavo izrazov, kar pa ne zadošča pri iskanju naših korenin. Za to je treba seči v dravidsko obdobje. Tako pridemo do imena naše države [Slovensko – tako namreč Slovaki imenujejo svojo deželo]. Obstajajo starodavni učitelji iz tretjega tisočletja pred našim štetjem. Živelí so v Tamilakamu, medtem ko mi živimo v Slovenikamu. Tukaj nastopi pripona -ko v Slovanikam. Takrat smo se prvič pojavili na Slovaškem. Lani sem predaval v Spišski Noví Vesi, kjer je bil med poslušalci tudi kipar ...

[4. del, 00:19:28, <http://www.youtube.com/watch?v=am-DJ6XxTKI>]

... nisem vedel, da je tam. Moje predavanje ga je zelo navdihnilo. Po naključju je prav takrat v neki slovaški vasi obnavljal kapelo in v njej je uporabil ime Slovenikam. Kolikor mi je znano, je to prvič, da je Slovak uporabil besedo Slovenikam. Če upoštevamo, kar nas uči zgodovina, in začnemo uporabljati izvorno izrazje ter se ne pustimo zavajati različnim imenom, kot je Slovan, ampak uporabljamo ime Sloveni in Slovenikam, potem nenadoma dobimo zelo pomembno vlogo v evropski in svetovni zgodovini. Sicer se bomo kar naprej pripravili s Čehi, Rusi, Slovenci in Slovaki [o našem pravem skupnem imenu] in se ne bomo nikoli zedinili, kar je sicer značilnost slovanstva v zadnjih dvesto letih. Izrazje se je tako zapletlo, da nihče ne ve več, o čem govori. Toda odposlanci Svetopulka in Rastislava v Carigrad so dobro vedeli, kdo so: »Mi smo Sloveni, preprosti ljudje.«

In zdaj še zadnja slika; to je Spiški grad, s katerim sem začel, tam so Visoke Tatre, in z grada se lepo vidi na jug, kjer je grič Galmus, ki vsak dan kaže sončni zenit, to je poldne. Ta izraz je dravidski, zato bi rad prepričal slovaške akademike, da naj Sloveni tu [Slovinci] in Sloveni na drugi strani Donave [Slovaki] razmislijo o vseučilišču, kjer bi se poučevalo v tamilščini, ki omogoča proučevanje korenin Slovanov in Slovenikama. Upam, da razumete, da bi lahko svoje predavanje razširil še na številna področja, vendar mora biti tudi čas za vprašanja, kajne?

* * *

[**Blaž Babič**] *Ali lahko prosim samo vprašanja v slovenščini? Jih bomo skupaj prevedli, da ne bo vse pomešano, da ne boste imeli samo angleškega dialoga. Prosim!*

[vprašanja poslušalcev – V] *Ja, jaz sem želel vprašati. To predavanje se mi zdi zanimivo za obdobje, ki ga je on predstavil, za čas 4000 let ali koliko let pred Kristusovim rojstvom. Ja, vprašanje pa je: torej Dravidi, ki bi naj živeli na področju Indije, kdaj so prišli tja in kako so prišli tja?*

[odgovor – O] *To nakazuje trgovina z jantarjem, ki jo vsi poznamo. To je ena izmed zadev, o kateri se strinjamo vsi Evropejci, kar je zanimivo. Jantarna trgovska pot je najstarejša trgovina z daljnimi deželami in se časovno umešča približno na konec četrtega ali v tretje tisočletje pr. n. št.; torej se začenja takrat.*

[V] *Od kod izvirajo? ... Dravidi.*

[O] *S Srednjega vzhoda; z vzhoda Sredozemlja, čez Egejsko morje ... [predavatelj je razumel vprašanje v smislu, kod je Tamilce iz J Indije vodila pot proti severnemu Jadranu]*

[V] *Ne, ne, ne. Sprašujem, od kod so prišli Dravidi? Iz Indije ali od drugod?*

[O] *Ah, zdaj razmem. Prihajali so iz Indije, seveda; kot sem že povedal, izvorno je bila Indija, gre za obdobje 3000 pr. n. št., dravidska, tamilska. Tamilščina pomeni dravidsko Indijo. Tamilščina spada med*

štiri dravidska jezike, ki so se takrat govorili v Indiji. Takrat še ni bilo ne sanskrta, ne hindujščine, ne bengalščine, ne bodžpurščine niti pandžabščine.

[V] Še drugo vprašanje. Številni viri poročajo o preselitvi, to je te, belopolte civilizacije, s severnega pola pred 10.000, 20.000 in 30.000 let, v obdobju zaledenitev – torej da se je preselila na območje Evrope in Azije. Kaj meni o tem?

[O] Naš zgodovina je tako kratka, da nima nič opraviti z ledenimi dobami, saj so se dogajale tako daleč nazaj v zgodovini človeštva. Evropa, Afrika in Srednji vzhod so bili bolj ali manj taki, kakršni so zdaj. Malokaj se je od takrat spremenilo, saj so se ledene dobe dogajale veliko prej in niso vplivale na obravnavano zgodovino. Naša zgodovina je v tem smislu premlada; sega 4000 let pr. n. št. ali 6000 let od zdaj v preteklost. Nobena ledena doba ni vplivala nanjo.

[V] Torej ste bolj stvarni, ker se osredotočate le na to obdobje naše zgodovine?

[O] Seveda, saj ne moremo raziskovati zadev pred pojavom indijske omike, kakršna nam je znana, ker pač še ni obstajala. Hočem reči, da je vloga indijske omike 4000 let pr. n. št. približno taka, kakršno poznamo. Znano nam je, recimo, da tisti vetrovi ... se spomnite? Rekel sem, da ladje niso mogle izpluti iz Rdečega morja, če so vetrovi, ki so sicer pihali od tam proti Arabskemu morju, nehali pihati. Dandanašnji človek, ki bi imel podobno preprosto plovilo, tudi ne bi mogel izpluti. To priča o enakih sedanjih pogojih. Računalniška doba teži k skrajševanju časa; vse je na dosegu roke; pritisneš na gumb in že si vključen v spletišče. To poraja neverjetne izmišljotine, vendar naša zgodovina ni bila takšna. Pojdite na Sicilijo, v Siracuso, kjer so Rimljani zgradili lepa kopališča, v kopališče in si oglejte tamkajšnje ljudi. Oglejte si tamkajšnje živali, raziščite tamkajšnje prvotne ruševine in ugotovili boste, da vse izvira bolj ali manj iz Južne Afrike, kar sem ugotovil tudi sam ob svojem prvem obisku Afrike.

[V] Dobro, kaj pa potem, po njegovem mnenju ni pomembno ali pa ni bilo civilizacije na kontinentu Mu, na kontinentu Lemuria in Atlantida? Kaj on o tem meni?

[O] Lemurija je dravidska domislica. Dravidi so se je domislili, kajti znana je v Južni Indiji. Če Malajalan primerjate s Keralo ali Kanadó, dobite vtis, kot da se indijska podcelina premika proti zahodu. Namreč, indijska plošča je na vzhodni strani tonila v morje in izginjala, medtem ko se je na zahodni strani dvigala iz morja; na zahodni strani se [indijska podcelina] grmadi, na drugi strani jo morje požira. Vzhodna stran se počasi pogreza v morje, medtem ko se zahodna obala dviga iz njega. Potem so tu še mesta na vzhodni Koromandijski obali. Tam se je že nedvoumno dokazalo, da so pod morsko gladino kamnite zgradbe; našli so jih potapljači. Ker je morje spodjedalo obalo, so mesta tonila vanj, zato so ljudje sklepali, da se morda v morju nahajajo cela mesta in potemtakem je morda oziroma gotovo obstajala celina – morda je šlo za Lemurijo. Toda to je bolj ali manj izmišljotina. Tako se namreč porajajo domislice. Če bi se kaj podobnega našlo, recimo v Jadranskem morju, bi se ugibalo, ali je bil nekoč na območju Jadrana otok ali celina ali pa se je območje Jadrana morda le pogreznilo v morje in tako so se nekatere ostaline ohranile.

[V] Zanima me, od kod izvira beseda slo in, ali je možno, da beseda slo-venec pomeni Slovenec, tisti ki uporablja slovo?

[O] Slo je dravidska beseda, zato se pojavlja v imenu Sloveni, to je častilcev dolgolasega boga Venija. Veni pomeni dolgi lasje in slo pomeni častilec.

[V] In kaj pomeni slo-?

[O] Pomeni častiti, slaviti. Ker častimo tega boga, smo postali ... ta beseda je v našem narodnem imenu – Slo-veni. Naključno smo dolgolasi Veni, zato smo Slo-veni, zato so tisti, ki ga častijo, Slo-veni.

[V] Ali lahko pojasnite, zakaj ime Sloveni korensko ne izvira iz besede slovo?

[O] Slovo je samostojna beseda in ima svoj lastni pomen. Jaz sem vam pojasnil izvor korena slo-, kajne? Obstaja v dravidskih jezikih in iz nje je nastalo več izpeljank. Slo- je koren besede slovo.

[V] Je povezano, da slovo pomeni uradno besedo, uradno zapisano besedo, slovo? In če ta pomeni častiti, to dvoje bi lahko bilo povezano. Bi lahko bilo povezano?

[O] Da. Podobno je z latinsko besedo *verbum*. Obstaja v različnih izpeljankah – recimo *proverbium* – v številnih različnih izpeljankah, v bistvu pa gre za angleško-latinski *verbum*. Vendar si ne smemo dovoliti, da bi si izmišljali izvor besed; držimo se zgodovinskih dokazov in ti dokazujejo njeno povezanost ... Nasvidenje! ... njeno povezanost s tistim ljudmi, ki so častili dolgolasega boga. Od tod njihovo ime Sloveni in njihova dežela Slovenikam.

[V] *Od kod pa prihaja prislov slo-, Slo-veni?*

[O] *Kako pridemo do njega? Je beseda ... Prosim?*

[V] *Pozabil sem, od kod izvira koren slo-?*

[O] *To je indijska beseda, ki pomeni častiti, slaviti boga. Ko se v dravidščini časti oziroma slavi bog, se uporablja beseda slo-. Še kakšno vprašanje?*

[dr. Duša Krnel Umek] *Še kakšno vprašanje? ... Če ga ni, se zahvaljujem profesorju dr. Cyrilu Hromniku, ki nam je na popolnoma nov način predstavil, kakšna je starejša zgodovina Slovencev in Slovakov; in kako je mogoče z vse večjim poznavanjem različnih narodov in ljudstev, kar je pri njem omogočeno čisto iz nekega drugega pogleda, z drugega konca sveta, s povezavo, s primerjavo različnih sestavin iz materialne, družbene in duhovne kulture skozi čas predstaviti naše bivanje tukaj, 3000 let pred našim štetjem, da se kolikor nam je znano, veže na Indijo; da je starejša in nas povezuje tudi z dravidskimi jeziki in Dravidi!*

Dravidi niso enotna rasna skupina in vsebujejo različna ljudstva, od temnopoltih do čisto svetlopolnih, kar kaže na to, da so se posamezne skupine ljudi ali selile ali pa so se prenašale kulturne sestavine v času. Šele zdaj, ko je na voljo toliko različnih možnosti za izmenjavo različnih virov, se nam odkriva možnost, da bomo našo zgodovino bolje poznali.

Moram pa reči to, da teza, da so Veni dolgolasci, ni tako iz trte izvita, kajti Langobardi pomeni dolgogradci ali Rusi pomeni rdečelasci. Skratka po značilnostih videza so se ljudstva tudi poimenovala. Tako so nastali tudi priimki, na primer: v italijanščini Mori, Rossi, kar pomeni rossi rdečelasci, mori pa temnolasci, in priimek je zelo razširjen.

Z iskanjem in povezovanjem teh raznih sestavin nam bo, mislim, sčasoma uspelo ustvariti drugačno sliko o naši preteklosti. Rada pa bi dodala še to, da si tudi v Sloveniji kar nekaj skupin in posameznikov prizadeva oziroma več let raziskuje našo preteklost, ki je drugačna od uradne zgodovine. Upam, da bo ta zgodovina počasi prodrla tudi v akademske kroge, tako kot se počasi uveljavlja na Slovaškem, kajti gradiva je zbranega že toliko, da bi bilo mogoče postaviti že neke nove teze, da smo mi staroselci ali da je to avtohtona, avtonomistična teorija nasproti tisti, priselitveni.

Zato se še enkrat zahvaljujem Univerzi na Primorskem, da je pokazala to odprtost in je omogočila predavanje, ki je drugačno od tistega, kar smo se v šoli učili in tudi kar še vedno beremo. Saj je tudi ena od nalog univerze, da odpira čisto nova področja, ne samo na tehničnem in naravoslovnem področju, ampak tudi na humanističnem, predvsem zgodovinskem in etnološkem.

In hvala tudi prevajalcu Blažu Babiču, ki je prevajal ne tako zelo preprosto besedilo o prikazu preteklosti Slovencev in Slovenov!

Hvala lepa za vašo udeležbo in upam, da bo še kakšno predavanje na to temo v Kopru in da bodo sčasoma tudi raziskave bolj organizirano tekle v tej smeri!

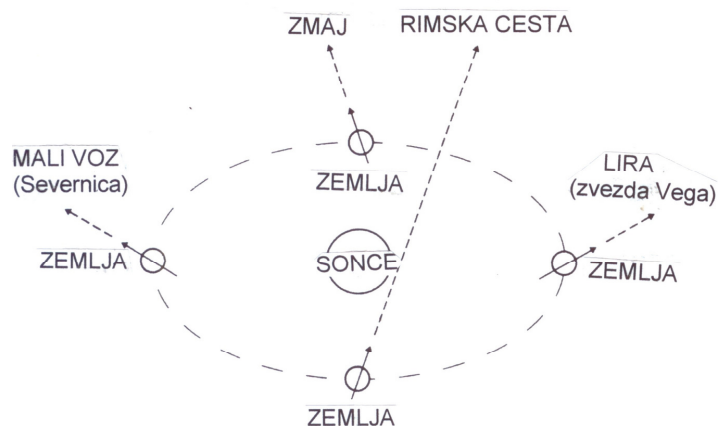
* * * * *

[** prevajalčevo pojasnilo o bajeslovni prevladi zlih sil na Zemlji:

Dravidska bajka zelo verjetno opisuje obdobje pred približno 20.000 leti, ko je Zemlja zaradi precesije svoje osi dobivala iz osvetlja Rimska cesta ogromno elektromagnetne energije, ki je med drugim povzročala tudi številne požare, sušo in izsušitev morja.

Takratno stanje se lažje dojame s pomočjo risb, ki prikazujejo precesijo zemeljske osi, ki v 25.800 letih izriše–naredi poln krog na severnem zvezdnem svodu. Zdaj je zemeljska os usmerjena skoraj naravnost v zvezdo Severnico v sozvezdju Mali voz (glej prikaze v nadaljevanju).

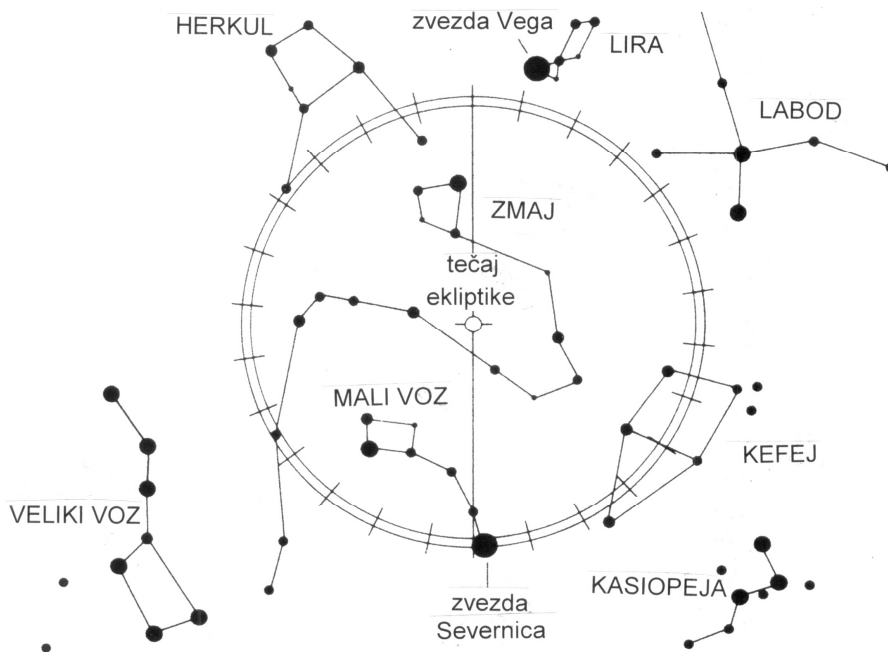
Pred približno 20.000 leti je bila zemeljska os usmerjena v osrčje Rimske ceste, zato je zaradi veliko svetlobe in sevanja elektromagnetne energije na Zemlji močno primanjkovalo vode. To

je zelo verjetno resnično zgodovinsko ozadje, ki je porodilo indijsko bajko o ljudskih priprošnjah za deževne padavine; naj ponovim predavateljevo razlago:

... V tistih časih so v Indiji prevladale zle sile, ki so posušile morja. ... Zaradi suše so se Zemljani bali, da bodo umrli, zato so molili. ... Mandakini je osvetje Rimske ceste in Indijci so nekako vedeli, da voda

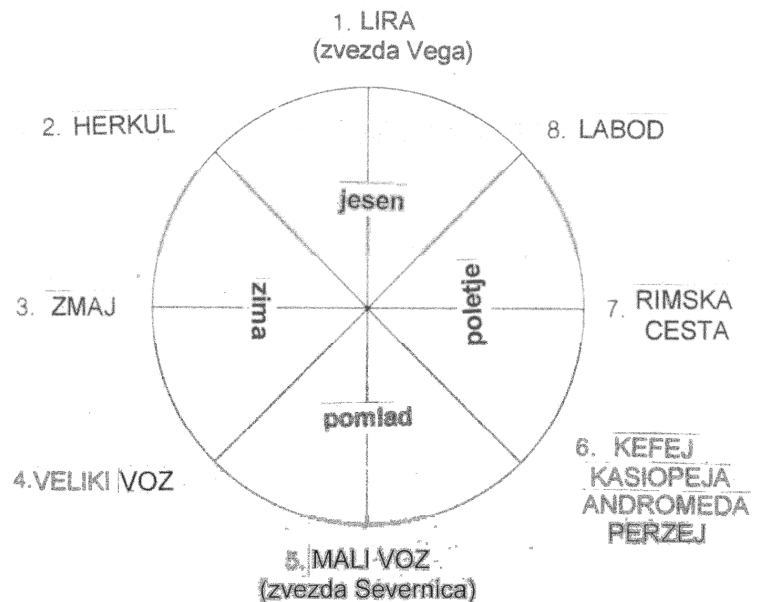
prihaja iz nečesa, čemur se je treba posvetiti. Seveda so si Indijci vse predstavljali v obliki božanstev, zato je Mandakini zanje boginja, polna vode, ki meče vodo z neba. Vemo, da je voda povsod okrog nas in v vesolju. Kako prepričati boginjo, naj pada na zemljo? Končno je zelo svet, zelo vpliven možak, Bagirata, prepričal Mandakini, da je to storila. ... Voda bi lahko padala na zemljo tako silovito, da bi uničila še tisto, česar ni bil uničil že ogenj. Zato so menili, da bi le bog Šiva – ki ga poznamo kot boginjo Živo – mogel to preprečiti, saj je imel košate lase. Ko bi Mandakini padala na njegove lase, bi se namreč razprševala v množico drobnih vodnih curkov oziroma potočkov. Potočki vode bi spodbudili rodovitnost in tako bi na Zemlji

spet uspevalo življenje. Tako se je zgodilo in človeštvo je bilo rešeno. Indijci so zato začeli boga Šivo, ki je bil s svojimi lasmi umiril Mandakinino vihravost, zaradi njegovih dolgih las *venij* začeli klicati Veni. Ljudje so poklekali in molili k Veniju. Častili so ga s priprošnjo – besedo *slo* – zato so postali [dravidski] Sloveni.

Ko so indijski trgovci z jantarjem v Evropi 4000 do 3000 let pr. n. št. naleteli na naše prednike, ki so se za varnost in zaščito med potovanjem na sever in nazaj tudi priporočali k dolgolasemu bogu, so jih i trgovci poimenovali enako, kot so se bili v indijski davni imenovali njihovi bajeslovni prapredniki – Veni oziroma častilci dolgolasega boga, Sloveni. Tako sta se porodila naziva naših staroselskih prednikov v starodavni Evropi, to je **Veni** oziroma **Sloveni**.]

[vsi prikazi in razlaga 25.800-letne precesije zemeljske osi so iz knjige *On the greater view: collected thoughts and ideas on macrobiotics and humanity*, Michio Kushi, Avery publishing group, inc., 1986, Wayne]

prosinca-januarja 2014 pisno poslovenil in pojasnila dodal Mitja Fajdiga • jezikovno pregledala Ksenija Bucik